

ALKOHOL V MOJEM ŽIVLJENJU

Bil je poznojesenski dan, sonce je s svojimi žarki božalo pokrajino, veter je šelestel med vejami drevoreda, po katerem se je proti pokopališču počasi premikala pogrebna povorka. Sicer bi težko tudi rekli povorka, kajti pokojnika so spremljali štirje možakarji, ki so peljali voz s krsto, duhovnik z ministrantom, moja mati in jaz, nekoliko bolj zadaj pa nekaj kreatur zanemarjenih vaških pijančkov.

K poslednjem počitku smo peljali mojega očeta.

Mamo sem prijela za roko, hodila ob njej in jo občasno pogledala v obraz. Bil je to obraz ženice, pogled, v katerega obuja spomine, ki segajo v čas, ko je bila mlada, lepa, polna življenja in upanja. Sedaj je hodila po poti življenja, v katerem so na čelu stopali alkohol, gorje, žalost in trpljenje. Njene obrazne poteze so bile blage, kot okamenele, oči pa vdrte in brez tistega mladostnega življenjskega sija; vendar bile so brez solze. Te oči so v življenju tolikokrat jokale, da so solze usahle.

Kot mlado dekle se je priženila k očetovi hiši, si ustvarila dom, v katerem naj bi kot pri večini ljudi odzvanjalo petja in smeha otrok. Rojevali smo se otroci, dva brata, sestra, jaz sem bila najmlajša.

Že na svoji fantovščini se je oče napil, na koncu pa se še stepel, kar so vsi pripisovali njegovi možatosti. Posebno na ohceti, ko je pijan padel pod mizo in prespal do naslednjega dne. No, ni ostalo pri tem; vse pogosteje je zahajal v gostilno in popival. Domov je prihajal čedalje pozneje, začel je razgrajati in rogoviliti, ko pa ga je mati skušala pomiriti, se je spraval nanjo. Medtem smo se otroci zatekali v skrivne koticke naše hiše in tam prestrašeni poslušali žalitve, kletve in rjojenje, ki so med stenami odmevali še dolgo v noč.

Ko smo odrasli, smo se skušali mami postaviti v bran, vendar smo bili takrat tudi mi deležni njegovih krepkih kmečkih rok. Najsrečnejši pa smo bili takrat, ko je prišel domov tako močno vinjen, da se je kar v obleki in čevljih skobacal v posteljo. Huda ura se je pripravljala, ko je prihajal iz gostilne povsem opit, prepeval na ves glas in ob sebi potiskal polomljeno kolo, ki ga je velikokrat pozabil kar pred gostilno. Popolnoma samoumevno je bilo tudi, da se je udeležil vsake gasilske veselice in bil s svojim vpitjem, mислеč, da lepo poje in ima dober posluh, »zvezda večera«. Medtem smo mi otroci iz teme izza vogalov opazovali in se sramovali njegovega početja.

Srečo je zamenjalo trpljenje, radost je zamenjala žalost in to je bil naš vsakdan.

Edini čas, ko ni bil »nažgan«, je bil čas nedeljske jutranje maše, po koncu katere je obvezno zavil v gostilno, mi otroci pa z mamo domov. V vsem tem je bila sreča, če lahko temu tako rečemo, da ni padel pod vpliv »hudičevih podob«, ker bi tako pijan in proti pokvarjenim igralcem kart zapravlil vse.

Nekega dne se je v gostilni zgrudil, zato so ga odpeljali v bolnišnico. Zdravniki so najprej opazili njegovo rumeno barvo, ki se je razprostirala po njegovem zabuhlem obrazu. Ugotovili so tudi, da ima vodu v trebuhu, kar je huda posledica prizadetost jeter, ter nas posvarili, da bo umrl, če ne bo prenehal piti.

Po zdravljenju je prišel domov shiran, slaboten, sivega obraza in zagrenjen. Ni se dosti pogovarjal in še v tem, kolikor se je pogovarjal, je bil zadirčen in nič mu ni bilo prav.

Po mesecu dni je zavil na stara pota, zgodovina se je ponovila, vendar je zdaj hitreje potekala. Oba brata sta odšla v mesto na nauk, ta starejši čez čas tudi v Nemčijo, sestra se je poročila in odšla na drugi konec države, brez pozdrava, kar očetu ni bilo niti malo mar.

Tako sva z mamó ostali sami.

Kolo življenja se je vrtelo naprej, oče navad ni spreminjal, hodil je vse težje, slišali smo njegov korak ponoči, ko je prihajal do podrsavajočega koraka. Njegovo glasno smrčanje je pomenilo, da je balada za ta dan končana. Mame več ni pretepal, vendar tudi lepe besede ni bila deležna. Neko jutro ga nismo slišali, pogled na njegovo posteljo nam je vse povedal. Bi je nepomičen in mrtev.

Vso dogajanje, vsi prizori, ki smo jih doživeli, so se mi vrteli pred očmi in začela sem premlevati svoje občutke, ki so me prevzeli ob pogledu nanj. Krščanski nauk govori ljubi bližnjega svojega, vendar pogled na to ubogo in trpečo ter žalostno bitje poleg mene me je opralo krivde, da do lastnega očeta ne čutim ničesar več.

Čez nekaj mesecev je umrla tudi mama.

Sedaj živim sama, neporočena, in razmišljam, ali so travme iz mladosti razlog, da ne zaigram življenjske rulete, ki se imenuje zakon.

Avtorica: Lavinija Knafelj, 2. letnik
Gimnazija Murska Sobota
Mentor: Drago Meglič, prof.